

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa M. T.
przeciwko A. S., L. S., M. S. i M. T.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2020 r.,
zażalenia powódki
na wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i pozostawia orzeczenie o kosztach
postępowania zażaleniowego do rozstrzygnięcia w orzeczeniu
kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2020 r. Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 października 2019 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

W zażaleniu powódka zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. poprzez

jego nieprawidłowe zastosowanie. Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał, że podstawę do uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji stanowił art. 386 § 4 k.p.c. Ten przepis przewiduje jedynie dwie możliwe podstawy do wydania takiego orzeczenia. Stanowią je nierozpoznanie istoty sprawy oraz konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Obowiązujący model postępowania apelacyjnego nie pozwala jednocześnie na rozszerzającą wykładnię tych pojęć.

Sąd Okręgowy nie wskazał wprost podstawy do zastosowania art. 386 § 4 k.p.c. Powołanie się na ten przepis zostało poprzedzone stwierdzeniem o naruszeniu przepisów postępowania - art. 217 § 1, art. 233 § 2 i art. 278 § 2 k.p.c. Powyższa ocena nie daje jednak podstaw do przyjęcia, że wydanie wyroku przez Sąd drugiej instancji wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do nierozpoznania istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. dochodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji wydał orzeczenie, które nie odnosi się do tego co było przedmiotem sprawy, zaniechał zbadania materialnoprawnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów stron oraz wówczas, gdy bezpodstawnie przyjęto istnienie przesłanki materialnoprawnej lub procesowej niweczącej roszczenie. Sąd Okręgowy nie wskazał, w czym wprost upatruje podstaw do stwierdzenia, że doszło do nierozpoznania istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. Nie uzasadnia takiej oceny stwierdzenie o naruszeniu art. 328 §2 k.p.c., także w kontekście oceny prawidłowego zastosowania art. 202, art. 203 i art. 207 k.c. oraz uznanie, że możliwość prawidłowego zastosowania prawa materialnego była uzależniona od przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, której Sąd Rejonowy nie dopuścił. W świetle przyjętej powszechnie wykładni art. 386 § 4 k.p.c. nie mogą być uznane za nierozpoznanie istoty sprawy stwierdzone przez sąd drugiej instancji uchybienia polegające na nierozważeniu wszystkich dowodów lub niewyjaśnieniu wszystkich

okoliczności faktycznych. W tym kontekście pozbawiona uzasadnionych podstaw była również wyrażona przez Sąd Okręgowy ocena, że ograniczenie się przez Sąd Rejonowy do stwierdzenia, że prace będące przedmiotem rozliczeń stanowiły czynności zachowawcze lub czynności zwykłego zarządu, bez przeprowadzenia analizy ich zakresu oraz konieczności wykonania tych prac może być uznane za wystarczające do rozpoznania istoty sprawy.

Z tych względów zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. był uzasadniony i zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).

jw